

ESTAFETTE DER MUZEN

De trompet

TEKST: JOOST SLIPHORST

De vuurvogel ligt naast mij, hier in Frankrijk op een stoel. Ik ben een beetje stil van het interview met Manon Miessen over zingen en haar eigen reis naar binnen. Het bracht mij terug naar het moment dat ik mijn trompet liet staan als solo-instrument. Zij beschrijft haar weg zo mooi. Nu kan ik mijn weg beter begrijpen. Het volgende verhaal schreef ik na het lezen van haar stukje over haar muze. Ik wil het graag met jullie delen.

In deze rubriek, 'Estafette der Muzen', geven we de ruimte aan verhalen, gedichten en reflecties die een reactie zijn op iets wat je in de Vuurvogel las. Als een fakkel van inspiratie die we doorgeven aan elkaar.

Ben jij geraakt, verrast of ontroerd door een verhaal, gedicht of iets anders uit de Vuurvogel? En inspireert het jou tot het maken van een nieuw gedicht, verhaal, reflectie of beeld? We plaatsen het graag! Stuur je bijdrage naar vuurvogel@phoenixopleidingen.nl

16 jaar is hij. Zondagochtend. Hij wordt wakker en een beetje voorover gebogen begint hij aan de dag. 'Nette kleren aan, dat hoort jongen.' De trap af, op weg naar de eerste geluiden die van beneden klinken. Geluiden die al zijn spieren doen verstarren. Geluiden van rituelen van het katholieke gezin op zondagochtend. Alles in de geprogrammeerde beweging om naar de kerk te gaan. Sympathiek, vriendelijk en ijskoud. 'Het moet allemaal goed zijn.' Moeder in de keuken, een vertrouwde blik. De gekookte eitjes, het Pickwickgroen al zwart in de pot. Tafel dekken, messen, vorken, kopjes, het lepeltje voor het ei, de borden, peper, zout, brood op tafel. Alles als een magisch ritueel in strakke orde geschikt, zoals ook de plekken aan tafel. Hij zit altijd links achter, aan de kant van de keuken, bij het raam. Elke keer die schrik als 'zij' uit de keuken komt. In stilte wordt er gegeten, alleen 'zij' spreekt. Dan staat de jongen op. 'Tijd om te gaan.' Een goede voorbereiding is het halve werk. Zijn trompet staat klaar. Gepoetst en in de olie, te wachten op wat komen gaat. Een kort 'nou, dag hè' en een 'succes, jongen' klinkt ten afscheid. >

Alleen in de schuur, tussen de laatste resten van het bestaan van papa. Dit was zijn plek. Met zijn timmergereedschap, hout, veel hout, de geur van dat hout, om nooit te vergeten. Zijn grijze stofjas. Zo rook papa. 'hij' zou hier nooit meer komen. Pfff ,wat een gemis. 'We moeten doorgaan jongen, sterk zijn', klinkt het in zijn hoofd, gebogen over de fiets zijn trompet vastmakend. 'Hij' is alweer een jaar dood. De jongen ook.

En door gaat hij. Met zijn ziel onder zijn arm, met zijn trompet onder de spin op de bagagedrager van zijn Raleighfiets op weg naar de kerk, het huis van God. Daar zou 'hij' ook moeten zijn, maar hij vindt zijn vader er maar niet. De kille jaren '70 kerk van de Annaparochie heeft ook iets aantrekkelijks. Het houten pijporgel. Vanaf zijn 12e speelt hij hier in de kerk; al jaren het uithangbord voor 'haar'. Hij moet uitblinken in iets wat haar niet gelukt is. Aan de buitenkant 'die jongen met z'n trompet'; aan de binnenkant 'het jongetje zonder vader'. Huilen wil hij, schreeuwen. Hard, heel hard. Maar het blijft bij 'blijf jij maar trompet spelen'. Hard en zuiver aan de buitenkant. Vanbinnen huilt zijn hart onhoorbaar. Ook voor hemzelf.

Ruim op tijd komt hij aan. De organist heeft het orgel al aan staan, samen wachten ze op het koor, dat nog in moet zingen. Het samenspel tussen orgel, koor en trompet kan beginnen. Tijdens de collecte is er ruimte voor orgel en trompet. Bach, Haydn en Purcell. Hij staat op en neemt zijn trompet in de hand, de vingers friemelend met de ventielen. Het moet weer perfect zijn, met een gouden randje, af. 'Zo zouden ze het gewild hebben.' Een zenuwachtige zucht. De geur van verse olie op zijn ventielen, de smaak van het mondstuk aan zijn mond.

De eerste inleidende tonen van de organist, de jongen kijkt de kerk in. Een stapje naar achter, dichterbij het orgel, naast de organist. Paniek vliegt hem aan. 'Ze zien me dadelijk hier helemaal écht.' Zijn hart bonkt, hij verkrampst, er komt geen lucht, alles stopt. Hij neemt de trompet van zijn mond, legt hem in het rode velours van de koffer en drukt de slotjes dicht: 'Zo, nu speel ik nooit meer solo!'

Tot aan zijn 46ste heeft hij zijn ziel verstoppt. Tot nu heeft hij hem bewaard. Zijn tranen, zijn liefde voor zichzelf en anderen, zuivere boosheid en geraaktheid, zijn vreugde en dankbaarheid: zijn ongenaakbaarheid en perfectie hielden dat keurig verborgen. Buigen en nog eens buigen voor al wat er niet was en had moeten zijn, wat is geweest en niet had mogen zijn. Nu draagt hij het lot, zijn eigen lot. Zijn ziel heeft een stem gekregen en hij kan hem horen en ernaar luisteren. Nu klinkt er warmte en mildheid naar wat was en is er dankbaarheid. De liefde voor muziek, zijn muziek, die perfectie en improvisatie samenbindt. Zijn trompet staat inmiddels in de woonkamer, en héél, héél af en toe klinkt hij (met demper) als er niemand in de buurt is. Een kaarsje brandt voor hen die het geluid van zijn ziel mogen horen. Hij staat zichzelf toe fouten te maken en niet perfect te zijn. Hij is perfect met al zijn imperfecties. Die demper gaat er vast nog weleens af. Dingen hebben tijd nodig; soms 30 jaar. Het blijft een reis voor het leven. 🌀